

IN STILLER NACHT,

Johannes Brahms

In de stille nacht

In de nacht zo stil, zij was nog pril, hoorde ik een stem, een klagende stem.

De wind heeft die nacht die klacht zoet en zacht naar mij gevoerd. Een klacht van bittere pijn en verdriet heeft toen mijn hart gebroken. Met mijn tranen heb ik de bloemen in het bos begoten.

De mooie maan wil ondergaan om dit leed niet te hoeven beschijnen. De sterren staan wel te stralen, maar eigenlijk willen ze met mij huilen. Geen vogel zingt, geen vrolijke noot te horen dat kun je wel geloven. Zelfs de wilde dieren op de bergen en in de dalen doen er door dit klagen het zwijgen toe.

In de stille nacht hoor ik geweeklaag. Ik hoorde daarin zoveel pijn en verdriet dat mijn hart brak. Mijn gevoel zei dat de maan en de sterren niet op dit leed wilden schijnen, en de dieren in het bos deden er ook al het zwijgen toe. Het was een stille nacht ...